

Arrest

nr. 246 377 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 29 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

1.2. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3, lid 3 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad er op dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) binnen de door voormeld artikel gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk diende te worden genomen en het CGVS een onderzoek ten aanzien van verzoekers land van herkomst, zijnde Syrië, diende te onderzoeken zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland. Verzoeker betwist dit niet.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

De Raad merkt op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers status en waarvan hij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, in casu Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.). Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS en hij zich slechts op algemene wijze beperkt tot het citeren van bepaalde artikelen uit de Kwalificatierichtlijn.

Uit het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden in Griekenland waarin verzoeker zich bevond een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Griekenland en blijft in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de

vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. Bovendien onderscheidt de Raad, op basis van de stukken die voorliggen, geen concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2020, voert verzoekende partij aan dat een menswaardig leven in Griekenland onmogelijk is. Verzoekende partij licht toe dat er geen huisvesting en gezondheidszorg is. Er zijn geen integratiemogelijkheden en er zijn geen sociale voorzieningen. Verzoekende partij wijst er op dat een terugsturen naar Griekenland een schending zal inhouden van artikel 3 EVRM aangezien er geen effectieve bescherming kan geboden worden door de Griekse autoriteiten. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat haar dossier ten gronde moet onderzocht worden.

4.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die hetgeen in de beschikking van 28 september 2020 en de bestreden beslissing *in concreto* met betrekking tot haar persoonlijke situatie en verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld, in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

4.2. De Raad herhaalt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar internationale beschermingsstatus en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Het komt aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, rechtspraak waar in de beschikking van 28 september 2020 reeds naar werd verwezen. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat, aldus het Hof van Justitie, wanneer de verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt evenwel niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. HvJ 19 maart 2019, C-318/17, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 e.v.).

Verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij blijft hier evenwel geheel in gebreke. Zij komt ter terechtzitting immers niet verder dan het formuleren van algemene beweringen dat een menswaardig leven in Griekenland onmogelijk is, en dat er geen huisvesting, geen gezondheidszorg, geen integratiemogelijkheden en geen sociale voorzieningen zijn. Ze laat evenwel na deze algemene beweringen met betrekking tot haar persoonlijke situatie *in concreto* aannemelijk te maken.

De Raad beklemtoont in dit verband de pertinente motivering in de bestreden beslissing, en stelt vast dat verzoekende partij hieraan geen afbreuk doet en er geen ander licht op werpt, waar wordt vastgesteld: *“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.*

Wat betreft uw verklaringen aangaande de (levens-) omstandigheden in Griekenland dient te worden opgemerkt dat u zich beperkt tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar u haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw fysieke en mentale gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en

zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van meerdere incidenten met Griekse burgers alsook uw twee aanvaringen met de Griekse autoriteiten, moet worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Wat betreft uw verklaringen aangaande uw problemen met de Griekse autoriteiten, in casu de twee incidenten waarbij u hardhandig zou zijn aangepakt door de Griekse politie, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit blote beweringen van uw kant betreffen die u geenszins staaft met enig tastbaar begin van bewijs (zie CGVS, p. 3). Zelf indien het zou vaststaan dat u op hardhandige wijze werd aangepakt door de Griekse politiekorps – quod non – zijn de door u aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen duidelijk mag blijken dat het om twee (alleenstaande) incidenten ging (zie CGVS, p. 6). Zo stelde u uitdrukkelijk dat het ene incident het gevolg was van een foute identificatie door de politie. U zou hierbij verkeerdelijk zijn verdacht deel uit te maken van ‘de partij van de satan’ gedurende een schermutseling tussen deze groepering en de politie. Als gevolg hiervan werd u met traangas bestookt. Het andere incident ontstond als gevolg van een aanvaring van één van uw vrienden met de Griekse ordediensten (zie CGVS, p. 6). Hoewel dit betreuenswaardige incidenten zijn, dient hier desalniettemin opgemerkt te worden dat het hier over twee alleenstaande incidenten gaat die het lokale niveau niet overstijgen én die ook eender waar hadden kunnen plaatsvinden. Het betroffen hier bovendien twee incidenten die moeten geplaatst worden tegen de achtergrond van algemene ordehandhaving. Dat u bij deze incidenten betrokken raakte, mag zeker worden betreurd, doch dat het hier om hier een daad van persoonlijke vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, ging is geenszins aangetoond. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat u hiervan op geen enkel moment aangifte heeft gedaan bij de bevoegde instanties, e.g. een ander politiecommissariaat dan wel een andere instantie (zie CGVS, p. 8). In dit verband verklaarde u dat dit geen zin zou hebben daar de politie solidair is met elkaar (zie CGVS, p. 8). Het betreft hier echter weerom een loutere bewering van uw kant die u geenszins staaft. Dit volstaat dan ook niet om te besluiten dat u in Griekenland geen bescherming kon/ zou kunnen krijgen van de Griekse autoriteiten. In de marge kan eveneens nog worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende het anderhalf jaar dat u in Griekenland verbleef, met uitzondering van deze twee incidenten, geen verdere problemen heeft gekend met de Griekse autoriteiten (zie CGVS, p.8). Rekening houdend met voorgaande kan uit niets blijken dat u in geval van terugkeer naar Griekenland het slachtoffer zou worden van een persoonlijke en systematische vervolging door de Griekse autoriteiten dan wel geen beroep zou kunnen doen op bescherming door de Griekse autoriteiten indien u hieraan nood zou hebben.

Wat betreft uw verklaringen aangaande de beledigingen alsook het verbaal geweld waarvan u slachtoffer zou zijn geworden in Griekenland dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit eveneens een blote bewering van uw kant is die u geenszins staaft met enig tastbaar begin van bewijs. Daarenboven zijn de door u aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook al wordt niet betwist dat dergelijke gedragingen zeker laakbaar zijn, dient weerom te worden opgemerkt dat dit incidenten zijn die overal kunnen voorkomen en waartegen geen enkele lidstaat van de EU de absolute garantie kan bieden dat zulks op zijn grondgebied niet zou voorvallen. Blijkt bovendien dat u op geen enkele wijze de hulp heeft ingeroepen van de Griekse autoriteiten. Kan in dit verband worden opgemerkt dat er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat hij en/of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in het land waar hij/zij reeds internationale bescherming heeft verkregen. In voorkomend geval is dit Griekenland. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op géén enkel moment beroep hebben gedaan op de Griekse autoriteiten. Dit relativeert in zekere mate de ernst van deze voorgehouden problemen. Indien u effectief vreesde om het slachtoffer te worden van racistische, dan wel xenofobe, acties in Griekenland, en dit als gevolg van uw afkomst, kan het maar weinig overtuigen dat u hiervoor geen bescherming zocht bij de Griekse autoriteiten. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u, naast deze verbale beledigingen en opmerkingen, voor het overige nooit persoonlijke problemen heeft gekende met burgers in Griekenland (zie CGVS, p. 8).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw Syrische identiteitskaart en uw militaire boekje bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook uw herkomst. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat betreft de verschillende Belgische medische- en psychologische attesten dient te worden opgemerkt dat op basis hiervan niet besloten kan worden dat u, als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou kunnen krijgen tot de gezondheidszorg in Griekenland. U verklaarde dienaangaande wel dat u geen hulp kreeg in Griekenland doch dit bleek ook eerder het gevolg van de algemene situatie op het moment dat u uw hulpvraag uitte. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat u werd meegedeeld dat anderen prioritair behandeld werden (zie CGVS p. 8). Het mag duidelijk zijn dat het feit dat anderen, met urgentere klachten, eerder als u toegang kregen tot de medische zorg, ook geenszins volstaat om te besluiten dat u in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.”.

Gelet op het voorgaande kan de Raad verzoekende partij niet volgen waar zij er op wijst dat een terugsturen naar Griekenland een schending zal inhouden van artikel 3 EVRM aangezien er geen effectieve bescherming kan geboden worden door de Griekse autoriteiten.

4.3. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat haar dossier ten gronde moet onderzocht worden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 28 september 2020 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS